

תת"ע 5128/10/17 - מדינת ישראל נגד כהן עודד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 5128-10-17 מדינת ישראל נ' כהן עודד
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שניידר/פרידמן

המאשימה

נגד

כהן עודד

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 29.3.17, הודעת תשלום קנס בגין, אי ציות לתמרור 815 (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "הייתי בתוך הנתיב, היה פקק. השתלכתי שם. לא עברתי על הקו הלבן. השוטרת שעמדה בצד, זה היה כמו אי תנועה שמצויר על הכביש, הייתי ממש צמוד לקו, השוטרת עצרה אותי, היא דיברה בטלפון תוך כדי שהיא עוצרת אותי".

ביום 4.1.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העידה רס"ל טל אהרונוב, עורכת הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 29.3.17, בסמוך לשעה 10:35, נהג הנאשם באופנוע בכביש 20, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לצומת חולון, נצפה על ידי עדת התביעה, כאשר הוא חוצה תמרור 815, המפריד בין הנתיב הימני, לנתיב השני מימין וממשיך בנסיעה.

העדה הורתה לנאשם לעצור את הרכב ורשמה מפיו את הדברים הבאים: "לא ראיתי שהכביש נגמר".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך נסע בנתיב שלו, אומנם, בסמוך מאוד לסימון על הכביש ולא ביצע את העבירה. לטענתו, העדה שוחחה בטלפון נייד, כאשר הורתה לו לעצור את הרכב ולכן, לשיטתו, לא הייתה ערנית למתרחש בכביש. בחקירתו הנגדית, טען הנאשם כי היה פקק תנועה וכי הבחין לראשונה בעדה, כאשר עמדה ליד ניידת המשטרה ושוחחה בטלפון הנייד. בהמשך, הורתה לו לעצור.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עדת התביעה תיעדה באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העדה ציינה את מקום עמידתה, התמרור המסומן, כיוון נסיעת הנאשם ונתיב נסיעתו, אופן חציית התמרור וכן, ציינה כי שמרה על קשר עין רצוף עם הנאשם עד לעצירתו ותייעדה תגובתו בדו"ח.

2. עדותה של עדת התביעה לא נסתרה בחקירה נגדית, שכן הנאשם, למרות שבית המשפט שב והסביר לו כיצד עליו לחקור את העדה, לא שאל כל שאלה הרלוונטית לעבירה עצמה.

3. הנאשם אמר לעדה, במועד רישום הדו"ח: "לא ראיתי שהכביש נגמר" ויש בכך משום ראשית הודיה בביצוע העבירה. בהמשך, הן בעדותו הראשית והן בחקירתו הנגדית, טען הנאשם כי היה צמוד לתמרור, אך לא נתן כל הסבר מדוע, אם נסע כדין, היה עליו להיצמד כל כך לתמרור המסומן על הכביש.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ט שבט תשע"ח, 04 פברואר 2018, במעמד הצדדים